

θάνη ὡς κουάκερος τοῦ δὲ πατρὸς ἐξορκίζοντος τὸν υἱὸν νὰ ἐνδύηται τοῦλάχιστον καὶ νὰ ὁμιλῇ ὡς οἱ λοιποὶ Ἀγγλοὶ.

Ὁ Γουλιέλμος ἐγένετο λοιπὸν κληρονόμος μεγάλης περιουσίας, εἰς ἣν περιείχοντο καὶ χορὴ τοῦ Κράτους ἕνεκα προπληρωμῶν ἐνεργηθειῶν ὑπὸ τοῦ ἀντιναυάρχου κατὰ διαφόρους θαλασσίας ἐκστρατείας. Ὅπως πληρωθῇ, ἐπεσκέφθη πολλάκις τὸν Κάρολον II καὶ τοὺς ὑπουργοὺς, ἀλλ' ἀντὶ χρημάτων ἔλαβε τὸ 1680 παρὰ τῆς Κυβερνήσεως τὴν κυριότητα ἐπαρχίας τινὸς πρὸς νότον τῆς Μαρυλάνδης. Ὁ κουάκερος λοιπὸν ἐγένετο ἡγεμὼν ἀναχωρῶν δὲ εἰς τὸ κράτος ἔφερε μεθ' ἑαυτοῦ καὶ δύο πλοῖα πλήρη κουακέρων. Ἐκτοτε ἡ ἐπαρχία ἐκείνη ἐκ τοῦ ὀνόματος τοῦ Πέν ἐκλήθη Πενσυλβανία, ἐκεῖ ἐκτίσαν τὴν πόλιν Φιλαδέλφειαν τοσοῦτον ἀκμάζουσαν σήμερον. Συνῆψαν συνθήκην ὁμοσπονδίας μετὰ τῶν γειτόνων Ἀμερικανῶν ἡ δὲ συνθήκη αὕτη εἶναι ἡ μόνη μὴ παραβιασθεῖσα καίπερ γενομένη ἄνευ ὄρκου. Ὁ νέος ἡγεμὼν ἐγένετο καὶ νομοθέτης τῆς Πενσυλβανίας, οὐδεὶς δὲ τῶν νόμων αὐτοῦ μετεβλήθη μέχρι τῆς σήμερον τὸ πρῶτον ἄρθρον τῆς νομοθεσίας διέταττε τὸ μηδένα κακοποιεῖν ἕνεκα θρησκείας καὶ τὸ θεωρεῖν ἀδελφοὺς πάντας τοὺς εἰς ἓνα Θεὸν πιστεύοντας.

Μετὰ τὴν κυβερνητικὴν διοργάνωσιν τοῦ τόπου, συνέρρεον ἐκεῖ ἔμποροι πανταχόθεν. Οἱ αὐτόχθονες ἀντὶ νὰ φεύγωσιν εἰς τὰ δάση ἐξωκειοῦντο μετὰ τῶν φιλησυχῶν τούτων Κουακέρων, οὓς ἡγάπων τοσοῦτον, ὅσον ἐμίσουν τοὺς λοιποὺς κατακτητὰς καὶ δηωτὰς τῆς Ἀμερικῆς. Ἡγεμὼν, εἰς ὃν ἔκαπτος ὠμίλει ὡς εἰς ὁμοῖόν του, λαὸς ἄνευ ἱερέων, ἄνευ ὀπλῶν, πολῖται ἴσοι ἅπαντες, γείτονες μὴ φθονοῦντες ἀλλήλους, τί ὠραῖον θέαμα! Ὁ Γουλιέλμος Πέν δύναται νὰ καυχῇ ὅτι ἔφερε ἐπὶ γῆς τὸν χρυσοῦν αἰῶνα περὶ οὗ τοσοῦτον ἐλάλησαν καὶ ὅτι πιθανώτατα ἐν μόνῃ τῇ Πενσυλβανίᾳ ὑπῆρξε.

Μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Καρόλου II ἐπέστρεψεν εἰς Ἀγγλίαν χάριν ὑποθέσεων τοῦ κράτους του. Ὁ βασιλεὺς Ἰάκωβος, ὅστις εἶχε πολὺ ἠγαπήσει τὸν πατέρα τοῦ Πέν, ἡγάπα ἐπίσης τὸν υἱόν, ὃν ἐθεώρει

οὐχὶ ὡς ἄσημον αἰρεσιάρχην ἀλλ' ὡς μέγαν ἄνδρα· ταχέως ὅμως ἀπώλεσε τὸν θρόνον θελήσας νὰ ὑποστηρίξῃ τὸν καθολικισμὸν ἐν Ἀγγλίᾳ. Ὁ διάδοχος τούτου Γουλιέλμος Γ' ἔδωκεν εἰς ὅλας τὰς αἵρέσεις ἐλευθερίαν ἴσην, καὶ τότε πρῶτον Κουάκεροι ἤρξαντο ἐννόμως ἀπολαύοντες ἐν Ἀγγλίᾳ πάντων τῶν προνομίων ὧν καὶ σήμερον ἀπολαύουσιν. Ὁ Πέν ἰδὼν τέλος πάντων τὴν ἐν τῇ πατρίδι αὐτοῦ στερέωσιν τῆς αἵρέσεως ταύτης, ἐπέστρεψεν εἰς Πενσυλβανίαν, ὅπου πάντες τὸν ἐδέχθησαν ὡς τέκνα τὸν πατέρα. Πάντες οἱ νόμοι του εἶχον ἀκριβῶς τηρηθῇ, πρᾶγμα ὅπερ εἰς οὐδένα σχεδὸν νομοθέτην πρὸ αὐτοῦ συνέβη. Μετὰ διαμονὴν ἱκανῶν ἐτῶν ἐν Φιλαδέλφειᾳ ἤναγκάσθη νὰ ἀπέλθῃ εἰς Λονδίνον πρὸς ἐπιτεῦξιν νέων προνομίων ὑπὲρ τοῦ ἐμπορίου τῶν Πενσυλβανῶν, ἀλλὰ δὲν ἠτύχησε νὰ ἐπανίδῃ τὴν φορὰν ταύτην τοὺς ἀγαθοὺς φίλους του· ἀπέθανεν ἐν Λονδίνῳ τὸ 1718. Οἱ Κουάκεροι ἐπὶ Καρόλου II ἀπέκτησαν τὸ εὐγενὲς προνόμιον τὸ μηδέποτε ὀμνύειν ἢ ἀπλῆ αὐτῶν βεβαίωσις ἰσοδυναμῇ τῷ ὄρκῳ ἐν τοῖς δικαστηρίοις.

Ἀδυνατῶ νὰ ματεύσω τίς ἔσται ἡ τύχη τῆς αἵρέσεως τῶν Κουακέρων ἐν Ἀμερικῇ, ἀλλὰ βλέπω ὅτι ἐξασθενεῖ καθ' ἑκάστην ἐν Λονδίνῳ. Πενταχοῦ ὅπου ἡ ἐπικρατοῦσα θρησκεία δὲν καταδιώκει, συγχωνεύει σχεδὸν ἐν ἑαυτῇ πάσας τὰς λοιπὰς. Οἱ Κουάκεροι δὲν δύναται νὰ ἐκλεχθῶσι μέλη τοῦ κοινοβουλίου οὔτε νὰ καθέξωσι δημοσίαν τινὰ θέσιν, διότι ἐνταῦθα ὁ ὄρκος εἶναι ἀναγκαῖος, ὥστε ἐπιδίδονται σχεδὸν πάντες εἰς τὸ ἐμπόριον. Ἀλλὰ τὰ τέκνα τῶν πλουτοῦντα ἐκ τῆς ἐργασίας τῶν πατέρων ζητοῦσι φυσικώτατα νὰ καταστῶσι νέοι τοῦ συρμοῦ, αἰσχύνονται δὲ πολλάκις καλούμενα κουάκεροι· διὸ γίνονται διχημαρτορόμενοι.

Γ.

ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΦΛΑΜΕΛ.

Ἐν τῇ ὁδῷ Ριβολί, ἀντικρὺ τοῦ πύργου Ἁγίου Ἰάκωβος — τὸ Κρεωπωλεῖον, ἀνοί-

γεται ὁδὸς ὀνομαζομένη τοῦ Νικολάου Φλαμέλ, ἀνδρὸς τοῦ ΙΔ'. αἰῶνος, οὗτινος ὁ βίος ἐγένετο ἀφορμὴ διηγήσεων παραδοξοτάτων εἰς ἃς ἐπὶ πολλοὺς αἰῶνας ἡ δημοσία εὐπιστία ἐπίστευε. Περὶ τοῦ Νικολάου Φλαμέλ ταῦτα εἰσὶ περίπου βέβαια.

Γεννηθεὶς ἐν Ποντουάζ, περὶ τὰ μέσα τοῦ ΙΔ'. αἰῶνος, ἐξήσκει ἐν Παρίσις τὸ ἐπάγγελμα τοῦ συγγραφέως, ἐπικερδέστατον ἐν τῇ ἐποχῇ ἐκείνῃ, καθ' ἣν ἡ τυπογραφία ἦν εἰσέτι ἄγνωστος. Ἦν συγγρόνως καὶ βιβλιοπώλης· ἔτι πλέον, ἔμπειρος τῶν οἰκονομικῶν, ἠγόραζεν ἐπὶ εὐτελεῖ τιμῇ δάνεια, δυσκόλως μέλλοντα νὰ εἰσπραχθῶσι, καὶ κυρίως παρὰ τῶν Ἰουδαίων, συχνάκις κατὰ τὸν μεσαίωνα διώκομένων ἐκ Παρίσιων καὶ τὰς τῶν ὀφειλετῶν αὐτῶν καταδιώξεις νὰ ἐγκαταλιμπάνωσιν ἀναγκαζομένων. Ὁ Φλαμέλ κατώρθωσε νὰ σχηματίσῃ ταχέως τὴν περιουσίαν του διὰ μέσων ὀλίγων ἐντίμων καὶ διὰ τῆς τοκογλυφίας· ὅθεν φοβούμενος μήπως καταδιωχθῇ ἔνεκα τῆς ὑπόπτου καταγωγῆς τοῦ πλούτου του, ἔπεισε πάντας ὅτι ὁ πλοῦτος οὗτος παρήχθη ἐκ τῆς ἀνακαλύψεως τοῦ φιλοσοφικοῦ λίθου καὶ ἤγειρεν εὐσεβῆ τινα οἰκοδομῆματα μεθ' ὧς ἡδύνατο ἐπιδείξαι. Οὕτως ἡ ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Montmorency οἰκοδομηθεῖσα οἰκία ἔφερεν ἐπιγραφὴν λέγουσαν, ὅτι ὁ Φλαμέλ δὲν ἠθέλει δεχθῇ οὐδένα ὡς οἰκῆτορα ἐὰν δὲν ὑπισχνεῖτο νὰ λέγῃ καθ' ἑκάστην ἐν Πάτερ ἡμῶν καὶ ἐν χαῖρε κεχαριτωμένη Μαρία ὑπὲρ τῆς σωτηρίας τῶν κεκοιμημένων. Ὁ Νικόλαος Φλαμέλ ἤγειρεν ἰδίαν δαπάνῃ τὸν μικρὸν πυλῶνα τῆς ἐκκλησίας "Αἱγιος-Ἰάκωβος—τὸ Κρεωπωλεῖον καὶ διέταξεν ἐπίσης νὰ κατασκευασθῶσιν ἔργα τινα ἐν τῇ Ἀγίᾳ-Γενοσέφα—τῶν Πυριφλεγῶν καὶ ἐν τῷ νεκροταφείῳ τῶν Νηπίων· εἰς πάσας δὲ τὰς οἰκοδομὰς ταύτας ἐφρόντισε νὰ τοποθετήσῃ τὴν εἰκόνα αὐτοῦ καὶ τῆς συζύγου του Περρénéλλης ἢ Περρέττης, μετ' ἐπιγραφῶν, τὰς εὐσεβεῖς ἐλευθεριότητας τοῦ δωρητοῦ ἐγκωμιαζουσῶν. Καὶ ἡ μὲν Περρénéλλη ἀπεβίωσε τῇ 11 Σεπτεμβρίου 1397, ὁ δὲ Φλαμέλ τῇ 22 Μαρτίου 1418· ἐτάφησαν δ' ἀμφότεροι ἐν τῷ νεκροταφείῳ τῶν Νηπίων. Αἱ πρόσοδοι τοῦ Φλαμέλ κατὰ τὸν θάνατόν του δύνανται νὰ διατιμηθῶσιν

ὡς δέκα χιλιάδες φράγκων κατὰ τὸ ἡμέτερον νόμισμα· πλὴν ἡ περιουσία αὕτη ἦν ἀξιόλογος ἐν τῇ ἐποχῇ του.

Πολλὰ συγγράμματα ἀλχημείας ἀποδίδονται τῷ Νικολάῳ Φλαμέλ, ἀλλ' οὐδὲν φαίνεται αὐθεντικόν. Τοιαῦτα λοιπὸν εἰσὶν ἡ Φιλοσοφικὴ ἐπιτομή, ποίημα ἐξ 656 στίχων γαλλικῶν· ὁ Προητὸς πόθος, ἡ Χημικὴ μουσικὴ κλπ. Ἀλλὰ τὸ περιεργότερον τῶν ἔργων τούτων εἶναι τὸ Βιβλίον τῶν ἱερογλυφικῶν μορφῶν τοῦ Νικολάου Φλαμέλ, δημοσιευθὲν ὑπὸ τοῦ Ἀρνώλ, ἀνδρὸς τῆς ἱπποτικῆς τάξεως, ἐν ἔτει 1682. Ἐν τῷ συγγράμματι τούτῳ ὁ Φλαμέλ, ἡ ὁ συγγραφεὺς ὁ τὸ ὄνομα ἐκείνου λαβὼν, διηγείται οὕτω περίπου, πῶς παρεκινήθη νὰ ἀνακαλύψῃ τὸν φιλοσοφικὸν λίθον.

Ἐν ἔτει δηλαδὴ 1399 ὁ Φλαμέλ ἠγόρασεν ἀντὶ δύο φλωρίων βιβλίον ἐπίχρυσον παλαιότατον καὶ ἀλληγορικῶν μορφῶν πλήρες, ἃς λεπτομερέστατα περιγράφει καὶ αἰτινας πράξεις τῆς ἀλχημείας παριστῶσι. Τὸ δ' ὄνομα τοῦ συγγραφέως ἦν ἐγγεγραμμένον ἐπὶ τῆς πρώτης σελίδος διὰ μεγάλων χρυσῶν ψηφίων Ἀβραάμ ὁ Ἰουδαῖος, ἡγεμὼν, ἱερεὺς, λευίτης, ἀστρολόγος καὶ φιλόσοφος. Τὸ βιβλίον συνέκειτο ἐκ τριῶν ἐπτὰ φύλλων (ἀριθμὸς ἀλληγορικός.) Ὁ Φλαμέλ ἀντέγραψε πολλὰς ἀλληγορικὰς μορφὰς τοῦ συγγράματος τούτου καὶ ἐξήτασεν ἵνα μάθῃ τὴν ἐξήγησιν πολλοὺς πεπαιδευμένους ἀνδρας, σκώψαντας αὐτόν. Ἐπὶ τέλους ὁ κύριος Ἀνσεώλμ, τελειόφοιτος τῆς ἱατρικῆς, ἔδωκεν αὐτῷ ψευδεῖς ἐρμηνείας, αἰτινες ἐπὶ τριῶν ἐπτὰ ἔτη ὥθησαν αὐτόν εἰς μυρίας ἐριδας. Μὴ ἐλπίζων δὲ νὰ ἐννοήσῃ πλέον τὸ βιβλίον του ὁ Φλαμέλ ἀπηύθυνε δέησιν πρὸς τε τὸν Θεὸν καὶ τὸν Ἅγιον—Ἰάκωβον τῆς Γαλιλίας καὶ λαβὼν τὴν ῥάβδον καὶ τὸν μανδύαν τοῦ προσκυνητοῦ, ἀνεχώρησε διὰ τὴν Ἰσπανίαν μετὰ συλλογῆς τῶν ἀλληγορικῶν μορφῶν του. Ἐν τῇ ἐπαρχίᾳ Λέον συνωμολόγησε φιλίαν μετὰ τινος ἱατροῦ, Ἰουδαίου τὴν πατρίδα καὶ προσηλύτου, Γάνς ὀνομαζομένου, σοφωτάτου κατὰ τὰς μεταρσίους ἐπιστήμας. Ἐξέπλάγη οὗτος καὶ ὑπερεχάρη βλέπων τὰς ἀλληγορικὰς μορφὰς, ἐξήγησεν αὐτὰς τῷ Φλαμέλ, ἐπληροφόρηθη μετὰ σπουδῆς περὶ

τοῦ βιβλίου ἐξ οὗ τὰς ἐπορίσθη καὶ ἀπεφάσισε νὰ μεταβῇ μετὰ τοῦ Φλαμέλ εἰς Παρισίους, ἵνα ἴδῃ τὸ πολύτιμον τοῦτο σύγγραμμα. Πλὴν δυστυχῶς ὁ κύριος Γάνς ἀπεβίωσε κατὰ τὴν πορείαν ἐν Ὁρλεάνς. «Ἐφρόντισα ὅσῳ ἠδυνάμην, λέγει ὁ Φλαμέλ, ἵνα τὸν ἐνταφιάσω ἐν τῷ ναῷ τοῦ Ἁγίου Σταυροῦ, ἐνθα εἰσέτι ἀναπαύεται. Ὁ Θεὸς ἐχέτω τὴν ψυχὴν αὐτοῦ· διότι βράβειον ὡς ἀγαθὸς χριστιανός. Καὶ βεβαίως, ἐάν θάνατος δὲν μὲ κωλύσῃ, θέλω δώσῃ τῷ ναῷ τούτῳ πρότοδόν τινα, ἵνα ἐλέγῃσιν ὑπὲρ τῆς ψυχῆς αὐτοῦ καθ' ἡμέραν εὐχὰς τινας.» Ἐπανελθὼν ὁ Φλαμέλ εἰς Παρισίους, εἰργάσθη ἐπὶ τρία ἔτη καὶ εὗρεν ἐπὶ τέλους τὸν φιλοσοφικὸν λίθον, ὃν ἀνεγνώρισε, λέγει, ἔνεκα τῆς ἰσχυρᾶς ὁσμῆς του. Μετέβαλεν ἡμίσειαν λίτραν ὑδραργύρου εἰς καθαρὸν ἄργυρον, τοῦ φυσικοῦ ἀργύρου καλλίτερον, ἐπειδὴ ἐδοκίμασεν αὐτὸν αὐτός τε καὶ ἄλλοι πολλάκις. «Ἡ δ' ἡμέρα δευτέρα τῆς 17 Ἰανουαρίου 1382 καὶ μεσημέρια περίπου, ὅτε ἡ πρᾶξις αὕτη αἰσίως ἐπερατώθη. Παρατηρητέον ὅτι ἡ χρονολογία αὕτη 1382 εἶναι ἀρχαιοτέρα τῆς 1399 καθ' ἃ ἔτος ὁ Φλαμέλ ἠγόρασε τὸ βιβλίον του. Ἐτι δὲ πλεον κατὰ τὴν τέχνην τοῦ παραλληλίζειν τὰς χρονολογίας ἡ 17 Ἰανουαρίου 1382 ἦν Παρασκευὴ καὶ οὐχὶ Δευτέρα. Ἀλλὰ, κατ' ἀλχημικὸν τι συναξάριον, πᾶσα ἐργασία ἐπὶ τοῦ ἀργύρου ἢ τῆς σελήνης πρέπει νὰ γίγνηται τὴν ἡμέραν τῆς σελήνης ἢ τὴν δευτέραν. Τῇ 25 Ἀπριλίου τοῦ αὐτοῦ ἔτους ὁ Φλαμέλ μετέβαλεν ἡμίσειαν λίτραν ὑδραργύρου εἰς χρυσὸν καὶ ἐπανελάβε τρεῖς τὴν ἐργασίαν ταύτην, βοηθούσης Περόρενέλλης, τῆς συζύγου του, τῆς πασῶν τῶν ἐργασιῶν συμμετεχούσης, ἀλλὰ καὶ μηδέποτε τὰ ἀπόρρητα αὐτοῦ δημοσιευούσης, «διότι ἦν, λέγει, γυνὴ οὐ μόνον λογικῶς πεπροικισμένη, ἀλλὰ καὶ ἐπιτηδεῖα νὰ πράττῃ τὰ ἀρμόδια, ἔτι δὲ σώφρων καὶ ἐχέμυθος καὶ οὐχὶ ὡς αἱ πολλαὶ τῶν γυναικῶν.» Ὁ ἀλχημιστὴς, ἀποκτήσας πλοῦτον, ἐφρόντισε νὰ διαθέσῃ αὐτὸν ὡς ἔδει, ἤγειρε λοιπὸν καὶ ἐπροίκισε τεσσαρακαίδεκα νοσοκομεῖα, ἀνεκαίνισε τρία ναῖδια, ἐκόσμησε μεγάλαις ὠρεαῖς καὶ προσόδοις ἀξιολόγοις ἐπτὰ

ναοὺς μετὰ πολλῶν ἐπισκευῶν τῶν νεκροταφείων αὐτῶν κλπ. Διέταξε νὰ κατασκευάσωσιν ἐπὶ τοῦ τετάρτου θόλου τοῦ νεκροταφείου τῶν νηπίων, δεξιὰ τῷ εἰσιόντι διὰ τῆς πύλης τῆς ὁδοῦ Ἁγίου Διονυσίου, ἐν ἡμιανάγλυφον κεχρωματισμένον, δι' οὗ ἀλληγορικῶς νὰ παρίστανται αἱ ἐπιτελεσθεῖσαι ἐργασίαι πρὸς εὖρεσιν τοῦ φιλοσοφικοῦ λίθου. Ἐκτύπωμα κατεσκευασμένον κατὰ τὸ ἡμιανάγλυφον τοῦτο εὗρίσκεται ἐν τῷ συγγράμματι τοῦ Φλαμέλ.

Τὰ κύρια πρόσωπα τοῦ εἰδους τούτου τῆς εἰκονογραφίας εἰσὶν ὁ κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστὸς ἐν τῷ μέσῳ· ὁ ἅγιος Πέτρος καὶ ὁ ἅγιος Παῦλος ἐκ δεξιῶν καὶ ἐξ εὐωνύμων· ὁ παρὰ τοὺς πόδας τοῦ ἁγίου Παύλου γονυπετὴς εἶναι ὁ Νικόλαος Φλαμέλ ἐν τῇ νεότητί του, ἡ Περόρενέλλη, ἡ σύζυγός του, εἶναι παρὰ τοὺς πόδας τοῦ ἁγίου Πέτρου. Ἀμφότεροι δ' οἱ σύζυγοι παρίστανται πάλιν κατωτέρω, ὑπὸ τοῦ ἐξῆς ἐπιγράμματος περικυκλωμένοι: *Homo veniet ad iudicium Dei; vere illa dies terribilis erit.* (Ὁ ἄνθρωπος εἰς τὸ κριτήριον τοῦ Θεοῦ ἐλεύσεται· φοβερὰ ἀληθῶς ἡ ἡμέρα ἐκείνη ἔσεται.)

Οὐδὲν σπουδαιότερον καὶ ἀλογώτερον τῆς ἀλχημικῆς ἐρμηνείας τῶν μορφῶν ἐκείνων, ἐν αἷς δὲν δυνάμεθα νὰ ἴδωμεν, φρονίμως φερόμενοι, εἰμὴ ἐπισόδια τῆς δευτέρας παρουσίας καὶ τῆς σφαγῆς τῶν Νηπίων. Ἀλλ' ὅμως οἱ ἀλχημιστὰι δὲν ἀμφένειον περὶ τῆς ἀνακαλύψεως τοῦ Φλαμέλ καὶ υἱοθέτησαν πάντας τοὺς μύθους, τοὺς διαδοθέντας περὶ τοῦ περιφήμου τούτου ἀνδρός. Πολλοὶ δ' ἐξ αὐτῶν δὲν ἐφοβήθησαν νὰ βεβαιώσωσιν, ὅτι ὁ Φλαμέλ εἶχεν εὗρεν τὸ μυστήριον, δι' οὗ παρεξέτεινε τὴν ζωὴν του ἐπὶ ἑξακόσια ἔτη καὶ ὁ Παῦλος Λουκάς ἐν τῇ δευτέρᾳ αὐτοῦ ἀποδημίᾳ εἰς τὴν Ἑλλάδα, Ἀσίαν, κλπ. ἐν ἔτει 1714 δημοσιευθεῖσαν, λέγει, ὅτι συνήντησε τὸν Νικόλαον Φλαμέλ καὶ τὴν σύζυγόν του Περόρενέλλην ἐν ταῖς Ἀνατολικαῖς Ἰνδίαις.

(Ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ).

N. Δ. ΛΕΒΙΔΗΣ.